

“Ga je de patiënten niet missen?”

Rocío Ramos

Ik had die vraag natuurlijk verwacht. Het kan bijna niet anders als je solliciteert voor een opleidingsplek bij de microbiologie met een interne opleiding achter de rug. Toch werd ik een beetje zenuwachtig toen hij mij door de opleider werd gesteld.

Natuurlijk ging ik de patiënten missen!, maar daar kon ik inmiddels best goed tegen.

Ik had bij de microbiologie mee mogen lopen als zojuist gelande buitenlandse arts (vanuit een - prachtig - land waar de labs al lang buiten het ziekenhuis worden geplaatst, waar ik amper een interpretatie van een uitslag had gezien, en de microbioloog - uitzonderingen op één hand te tellen - niet buiten het lab komt). Dat was per toeval, moet ik erkennen. Mijn doel was infectioloog te worden (nee, in dat mooie land bestaat er ook geen officiële opleiding infectieziekten) en na heel veel brieven kreeg ik een 'meeloopstage infectieziekten' aangeboden. Ik was er echt blij mee, en gelukkig had ik genoeg geld gespaard om de kinderopvang drie maanden lang zonder toeslag te kunnen betalen.

Toen ik het rooster van mijn stage kreeg, zag ik verbaasd 1,5 maand infectieziektenafdeling / 1,5 maand microbiologieconsulten. Wat bedoelen ze met 'microbiologieconsulten? Nou, vooruit, we zien het wel. En zo zette ik mijn eerste stap in de Nederlandse zorg.

Wat miste ik mijn moedertaal toen ik in mijn gebrekkige Nederlands visite op de afdeling moest lopen in mijn eerste week in het ziekenhuis (zal de semiartsen die mij hielpen nooit vergeten)! Ik miste een grot om in te verdwijnen toen een lachende verpleegkundige naar mij toe kwam omdat ik "urineproductie in de 'gat' houden" als opdracht had opgeschreven. Ik miste een normale warme lunch om 15 uur, een knuffel van een collega, de zon, een ononderbroken nacht...

Gelukkig kwamen mijn beste vrienden (de protozoa) mij precies op tijd helpen, en dankzij een diagnose viscerale leishmaniase die niemand had bedacht, gingen mijn animo en mijn zelfvertrouwen omhoog en de patiënt niet dood. Een win-winsituatie.

Helemaal blij begon ik aan mijn tweede deel van de stage: microbiologieconsulten. Ik mocht een paar keer achter de microscoop zitten, en meekijken bij het autoriseren. Aan het begin snapte ik er helemaal niets van, maar wat was de microscoop leuk, en wat een interessante verhalen over allerlei beestjes! Na een paar dagen dacht ik: "hoe heb ik ooit gedurfd om te denken dat ik iets van micro-organismen wist?". Vaak zag ik uitslagen voorbijkomen die ik in het verleden foutief had geïnterpreteerd... waarschijnlijk had ik daardoor bij sommige patiënten de verkeerde diagnose gesteld! En groep-A-streptokokken met ceftriaxon behandeld! Ik overdrijf niet (of niet veel) als ik zeg dat sommige oude casussen in mijn dromen terugkwamen (ik droom helaas niet van wat ik goed doe). Dat triggert je om echt te willen leren.

Op dat punt was de vraag voor mij niet zozeer of ik de patiënten ging missen maar of ik (opnieuw) vijf jaar opleiding (waarvan 1,5 jaar lab) ging volhouden. Zo gezegd klonk het heftig (met name het deel van opnieuw arts-assistent worden), maar ik wilde het echt. Ik was zo verbaasd hoe laboratorium en kliniek hand in hand kunnen gaan en hoe de zorg hierdoor beter wordt. Dat wilde ik gewoon ook.

Dus ik neem aan dat ik zoiets (vast veel simpeler, mijn Nederlands was toen op het niveau van mijn microbiologische kennis) op DE vraag bij het sollicitatiegesprek heb beantwoord. Blijkbaar was het wel het juiste antwoord, want hier ben ik nu, en heb er geen enkele dag spijt van (en ik loop toch af en toe bij de patiënten langs...).

De pen van deze *Transmissieroute* geef ik door aan Lieke Reubsat.

Meander Medisch Centrum, afdeling Medische Microbiologie, drs. M.R. Ramos, arts-microbioloog.
Correspondentieadres: mariarro@yahoo.es.